

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Najwyższy (Polonia) la 20 august 2014 – Polkomtel
sp. z o.o./Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

(Cauza C-397/14)

(2014/C 431/14)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Najwyższy

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Polkomtel Sp. z o.o.

Pârât: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Alte părți din procedură: Telekomunikacja Polska S.A. cu sediul în Varșovia (în prezent Orange Polska S.A. cu sediul în Varșovia)

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 28 din Directiva (CE) nr. 22/2002 a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal) ⁽¹⁾, în varianta inițială, trebuie interpretat în sensul că accesul la numere negeografice trebuie asigurat nu numai utilizatorilor finali din alte state membre, ci și utilizatorilor finali din statul membru al respectivului operator al unei rețele publice de telecomunicații, cu consecința că verificarea, de către autoritatea națională de reglementare, a îndeplinirii acestei obligații este supusă cerințelor care decurg din respectarea principiilor eficacității dreptului Uniunii și a interpretării dreptului național în conformitate cu dreptul Uniunii?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: articolul 28 din Directiva 2002/22, coroborat cu articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că, pentru a îndeplini obligația prevăzută de dispozițiile menționate anterior, în ceea ce privește autoritățile naționale de reglementare, se poate aplica procedura prevăzută de articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2002/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind accesul la rețelele de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora (Directiva privind accesul) ⁽²⁾?
- 3) Articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2002/19 coroborat cu articolul 28 din Directiva 2002/22 și cu articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale sau articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2002/19 coroborat cu articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2002/19 și cu articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretat în sensul că, pentru a asigura accesul utilizatorilor finali ai unui operator național al unei rețele publice de comunicații la serviciile prestate prin intermediul numerelor negeografice din rețeaua altui operator național, autoritatea națională de reglementare poate stabili principiile facturării costurilor de conectare între operatori prin utilizarea tarifelor pentru terminarea apelurilor, care, în temeiul articolului 13 din Directiva 2002/19, au fost stabilite pentru unul din operatori, în funcție de costuri, în condițiile în care operatorul a propus utilizarea unui asemenea tarif în cadrul negocierii purtate și eșuate în temeiul îndeplinirii obligației prevăzute la articolul 4 din Directiva 2002/19?

⁽¹⁾ JO L 108, p. 51, Ediție specială 13/vol. 035, p. 213.

⁽²⁾ JO L. 108, p.7, Ediție specială 13/vol. 35, p. 38.

**Recurs introdus la 20 august 2014 de Basic AG Lebensmittelhandel împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a șasea) din 26 iunie 2014 în cauza T-372/11: Basic AG Lebensmittelhandel/Oficiul pentru
Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)**

(Cauza C-400/14)

(2014/C 431/15)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Basic AG Lebensmittelhandel (reprezentanți: D. Altenburg, T. Haug, avocați)

Celelalte părți din procedură: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Repsol YPF, SA

Concluziile recurenței

Recurenta solicită:

- anularea Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene (Tribunalul) din 26 iunie 2014 (cauza T-372/11) și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta contestă interpretarea Tribunalului cu privire la definirea „serviciilor de distribuire” care constituie – în drept – o chestiune prealabilă în cadrul aprecierii similitudinii dintre servicii. În consecință, recurenta susține că Tribunalul a reținut o percepție eronată drept temei juridic al aprecierii sale ulterioare privind posibilitatea unei confuzii între mărcile în cauză.

Recurenta arată că funcția principală a Curții de Justiție a Uniunii Europene este de a asigura o interpretare uniformă a noțiunii și a conținutului serviciilor respective (Hotărârea Praktiker, C-418/02, EU:C:2005:425, punctul 33 și Hotărârea Zino Davidoff și Levi Strauss, C-414/99-C-416/99, EU:C:2001:617, punctele 42 și 43) și a Hotărârii Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10, EU:C:2012:361) potrivit căreia „produsele și serviciile trebuie să poată fi definite în mod obiectiv pentru a îndeplini funcția mărcii drept indicație a originii” și solicită Curții să dea „serviciilor de distribuire” o definiție „suficient de precisă și de clară”.

În opinia recurenței, serviciile „de distribuire” au un conținut foarte restrâns și cuprind numai activitățile „transport; ambalare și depozitare de mărfuri”, iar nu și serviciile „de vânzare cu ridicata și cu amănuntul”. În plus, recurenta arată că, în Hotărârea Praktiker, Curtea a reținut că obiectivul comerțului „cu amănuntul” (clasa 35), spre deosebire de serviciile din clasa 39, este vânzarea de mărfuri consumatorilor, având în vedere că aceste activități constau „*inter alia*, în selectarea unui asortiment de produse oferite la vânzare și în oferirea de diverse servicii destinate să determine consumatorul să încheie tranzacția cu comerciantul în cauză, iar nu cu un concurent”.

În opinia recurenței, nu se poate ignora clasificarea generală a serviciilor „de distribuire” în clasa 39 din clasificarea de la Nisa în condițiile în care, în Hotărârea Praktiker (C-418/02, punctul 36), Curtea și-a întemeiat în mod expres argumentarea pe nota explicativă referitoare la clasa 35.

Prin urmare, hotărârea Tribunalului trebuie anulată, iar cauza trebuie trimisă acestuia spre rejudecare.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Nejvyšší soud České republiky (Republica Cehă) la 25 august 2014 – Marie Matoušková, comisar judiciar în procedurile succesoriale/Misha Martinus și Elisabeth Jekaterina Martinus, reprezentați de David Sedlák, în calitate de tutore; Beno Jeriël Eljada Martinus

(Cauza C-404/14)

(2014/C 431/16)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší soud České republiky (Republica Cehă)